

از فراخوان کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه تهران حمایت می‌کنیم

کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه در تهران، متشکل از چند سندیکا و سازمان کارگری، طی فراخوانی از همه کارگران دعوت کرده است تا در برگزاری مراسم اول ماه مه شرکت کنند. ما از مطالبات و خواست‌های فراخوان دهندگان پشتیبانی کرده و همه سازمان‌های سیاسی ترقیخواه و اپوزیسیون چپ و دمکرات را به حمایت از فراخوان کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه تهران فرامی‌خوانیم.

کمیته مرکزی سازمان صفحه ۸

اول ماه مه ۱۳۸۸ برآمدی برای برپائی روزگاری نو

برآمد اول ماه مه امسال که با همگرانی طیف گسترده‌ای از گرایش‌های در میان فعالین و پیشروان کارگری و همچنین دو تشکل سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه با عنوان «کمیته برگزارکننده مراسم اول ماه مه» مبارزه علیه رژیم ضدکارگری جمهوری اسلامی و نظام سرمایه‌داری را به خیابان کشید.

کمیسیون کارگری سازمان صفحه ۱۰

مردم افغانستان

در سه جبهه می‌جنگند

مصاحبه با مریم راوی
از سازمان اتحاد انقلابی زنان افغانستان

با ایجاد یک جنبش سوم که شعارش نه اشغال و نه طالبان بلکه آزادی و دموکراسی باشد، مردم افغانستان بخواهند خاست تا باتیروی خود، حقوق خویش را به دست آورند. البته این خود روندی طولانی و دردآور خواهد بود اما تنها راه حلی است که می‌تواند افغانستان را به سوی صلح و رفاه هدایت نماید.

صفحه ۱۸

سکوت در باره سریلانکا

برگردان ناهید جعفرپور - Arundhati Roy

ما شاهد جنگی راسیستی خواهیم بود. بهتر بگویم، آنچه که در سریلانکا در حال رخدادن است آگاهانه از افکار عمومی جهان مخفی نگاه داشته می‌شود. معافیت جزایی‌ای که با آن دولت سریلانکا در حال حاضر این جنایات را انجام می‌دهد، بیانگر پیش‌داوری راسیستی عمیقی است که در مرحله نخست به جدائی و بیگانگی و به حاشیه راندن تامیلی‌ها در سریلانکا انجامیده است.

صفحه ۲۱

بیانیه کمیته مرکزی سازمان درباره دهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری اسلامی

رویکردانی از حوزه‌های رای

به سود آزادی، به سود حاکمیت مردم و به زیان استبداد است!

در دوره‌های قبل، برخی از شرکت‌کنندگان در انتخابات، با این استدلال که بالاخره بد بهتر از بدتر است، به پای صندوق رای می‌رفتند. این بار همان‌ها با شعار سد کردن راه احمدی نژاد، شرکت در انتخابات را توجیه می‌کنند. با توجه به ساختار حکومت اسلامی و قانون اساسی آن، رئیس جمهور در بهترین حالت می‌تواند یک تدارک‌کننده خوب برای رژیم باشد. این ایده که با تغییر چهره‌ها در صندلی ریاست جمهوری، تحولی در جامعه رخ خواهد داد، توهمی بیش نیست. رای «مفید» و «مصلحتی» در جمهوری اسلامی فایده‌ای ندارد و تنها در خدمت پرکردن صندوق‌های رای و مشروعیت بخشیدن به حکومت است. سال‌ها است که «بد»‌ها و «بدتر»‌ها در این مملکت حکومت کرده‌اند و کارنامه همه آنان پیش چشم ما است. باید این دور باطل را شکست و به این بازی، که تنها سردمداران حکومت از آن نفع می‌برند، خاتمه داد. در این انتخابات نیز امکان انتخاب بین بد و بدتر وجود دارد، ولی سودی از آن حاصل مردم نخواهد شد.

صفحه ۲

جنبش‌های جاری اجتماعی و سازمان‌های سیاسی

نهادهای جنبش‌های موجود اجتماعی حق دارند که در هر مقطع و مناسبتی به طرح و تبلیغ خواست‌های خود بپردازند و موعد انتخابات (هرچند انتخابات غیردموکراتیک و فرمایشی رژیم) نیز می‌تواند یکی از آنها باشد. عناصر و جریان‌های اپوزیسیون که به طرز اصلاح ناپذیری، هنوز هم به «اصلاح پذیری» جمهوری اسلامی باور دارند، این بار هم پشتیبانی از جنبش‌های اجتماعی را بهانه داخل شدن در «بازی انتخابات»، شرکت کردن در این انتخابات فرمایشی و نهایتاً آویختن خود به دامن قبای یکی از نامزدهای «خودی» حکومتی قرار داده‌اند.

محمود بهنام صفحه ۳

«انتخابات» و رنج انتخاب

دسته بزرگی، بعد از صغرا و کبراهای بسیار، نهایتاً به انتخاب بد از بدتر می‌اندیشند. و در میان دلایل آنها، باز هم پای دولت چهار ساله محمود احمدی نژاد در میان است و کمتر نشانی از امید به تحول و دگرگونی در سیاست و رفتار کل حاکمیت جمهوری اسلامی و ارانه‌های هدافند جهت خروج از ساختار ضد دموکراتیک آن. دست‌کم، ۱۲ سال است، از دوم خرداد ۷۶ تاکنون، این بخش از احزاب، سازمان‌ها و فعالین سیاسی دمکرات و مستقل و نیمه مستقل، از خود ویا منتقدین خود کرده‌اند و باز در لحظه انتخاب یا کنار «بد» قرار گرفته‌اند و یا نظاره‌گر صحنه بوده‌اند.

رضا اکرمی صفحه ۴

بازسازی و نوسازی چپ ایران یک پروژه بزرگ همگانی است

سازمان‌های سیاسی چپ ایران، امروز جاذبه‌ای ندارند. وحدت چند سازمان سیاسی چپ اگر نتواند شور و شوقی در خیل عظیم نیروی چپ ایران که درون سازمان‌های سیاسی آن نیستند بوجود آورد، در نهایت مشکلی را حل نخواهد کرد. مشکل چپ ایران را باید فراتر از محدوده سازمانی نگاه کرد. پس بحث را باید باز کرد. بر سر مهم‌ترین مسائل چپ، چه در عرصه نظری و چه در عرصه پروژه و برنامه چپ برای تحول جامعه و چگونگی رساندن آن به سوسیالیسم، به بحث و گفتگو نشست. این یک تلاش جمعی است که باید تمام چپ ایران و نه فقط اعضاء چند سازمان سیاسی چپ، در آن مشارکت داشته باشند.

احمد آزاد صفحه ۱۵

مگر کارگران چه می‌خواهند؟

کارگران کشور ما اولین بار نیست که همچنان ابتدائی‌ترین خواست‌هایشان را در اول ماه مه مطرح می‌کنند. در طول دهه‌های متمادی نزدیک به یک قرن گذشته، فعالان جنبش کارگری این مرز و بوم همواره این خواست‌ها را مطرح کرده و فریاد زده‌اند. اما کمتر گوش شنوایی پیدا کرده‌اند. کارگران چگونه و با چه زبانی باید به حکومت جمهوری اسلامی بفهمانند که حقوق کارگران، حقوق ملت است و دولت حق لغو حقوق ملت و پایمال کردن آن را ندارد!

مسعود فتحي صفحه ۹

برای افزایش دستمزد مبارزه کنیم

در شرایطی که میزان حداقل دستمزد هیچگونه تناسبی با تورم و گرانی سرسام آور موجود ندارد و با حداقل‌های هزینه‌های زندگی چند برابر فاصله دارد، از دل زندگی واقعی و جاری کارگران و زحمتکشان برمی‌خیزد. افزایش دستمزد خواست بلاواسطه کارگران، معلمان، پرستاران و دیگر زحمتکشان است. مبارزه کارگران برای افزایش دستمزد از واقعیات عینی سرچشمه می‌گیرد. کمیسیون کارگری سازمان صفحه ۱۳